

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput XXVII. De calamitatibus quae Ioannis causa acciderunt: & de obitu Eudoxiae Augustae & Arsacii. Item de Attico Patriarcha, quis & unde fuerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

ἡ δὲ δὴ καὶ κυρίως ὁ χαλκηδόνος Ἐπίσκοπος
 πρὸς αὐτὸν μάλα εὐλοιδόρως, ἐπολλῶ πρό-
 τερον ἐκ τῆς συγκλησεως αὐτῶν περὶ τὸν πόδα
 συμφορῶν, ἐκότερον σκέλετο ὑπὸ τῶν ἰατρῶν
 ἀποπερθεῖν, ἐλεγχῶς ἀπεβίω ἡ δὲ ῥακί-
 ῃ ἐπὶ ὀλίγον χρόνον τὴν κωνσταντινουπόλεως
 ἐκκλησίαν Ἐπίσκοπος εἰτελόμενος, πολ-
 λῶν δὲ τὴν αὐτῆς διαδοχῶν μνησθῶν, τετάρτῳ
 μὲν τῆς αὐτῆς τελευτῆς, χροσθόνεται ἀθῆκος,
 πρεσβύτερος τῆς κωνσταντινουπόλεως κλήρου, ἐν
 τῶν ἐπιβελωνιῶνα, ὅστις μὲν ἤρως ἐν
 σεβασίας τῆς δρυμίας, ἐν νέῃ φιλοσοφίῃ
 ἐπαυδύθη ὑπὸ μοναχοῖς τῆς μακεδονίας
 αἰρέσεως, οἱ δὲ ἤτε ἀνατὴν σεβασίαν ἐν τῇ
 δετῇ φιλοσοφίᾳ διέπρεπον, ἐν τῆς διαδίας
 διαλέξεως ὄλης, ὄνεπίσκοπον ἐνθάδε καὶ ἡγε-
 μόνια δόξων μοναχῶν ἡρώδης ἐν τοῖς παρῶ-
 ὄνε ἔγνω μὲν ἡ δὲ ἴς ἀνδρας τελῶν, πρεσ-
 τὴν καθολικῆς ἐκκλησίας μετέθετο, φύσθ ἡ
 μῶλλον, ἡ μαθησθὲ φρονημῶν, ἐγγύς τῶν
 παρῶν ἐπίσκοπος, ἐπιβελδύσαι τε, καὶ
 παρῶν ἐπιβελδύσαι ἀνιχνῶν ἰανός, τὸ ἡ δὲ
 ἐπαγωγός, ὡς πολλοὶς κεχαρισμῶν εἶναι
 μετελθῶν, ἡ παρῶν τῆς ἐκκλησίας λόγους,
 ὡς μήτε γραφῆς ἀξίονομίζεσθ τοῖς ἀκροα-
 ταῖς, μήτε παιδείας παρῶν ἀμοίρες, ἐμ-
 μελῆς ἡ δὲ ὄν, εἴπη καρῶν ἡγε, τῆς παρῶν ἔλλη-
 σὴν διδοκίμω ἄτρε συγγραφίας ἡσκέτο, ἡ
 τῶν δοκίμω ἰδιώτης εἶναι, περὶ τῶν διαλεγό-
 μῶν καὶ τῆς ἐπισήμονας πολλοὶς ἐλάν-
 θανεν, ἐλέγετο ἡ παρῶν μὴ τῆς ὀμοδόξους
 σπαδαῖ εἶναι, τοῖς δὲ ἑτεροδόξους φοβε-
 ρός, καὶ ραδίως μὴν αὐτοῖς ἡνίκα βέλοιο,
 δὲ εἰμποῖν, αὐτοῖς δὲ μετὰ βαλλίμῶν,
 παρῶν φαίνας, καὶ τὸν μὲν, τοῖον δὲ ἡρώδης
 φασὶν, οἴγε τὸν ἀνδρα ἔγνωσαν, ὁ δὲ ἰωάν-
 νης, καὶ φάσων, ἐπισημότερος ἐγγύς
 χροσθῶν ἡ δὲ χροσθῶν ἀφθονίαν, ἄλλων τε πολ-
 λῶν παρῶν φρονημῶν, καὶ ὀλυμπιάδῳ τῆς δια-
 κόνος πεμπήσης, πολλὰς ἀχμαλώτους
 παρῶν ἰσαύρων ὠνετο, καὶ τοῖς ἰδοῖς ἀπε-
 διδῶ, πολλοῖς δὲ δεοῦμοῖς ἀναγκαῖα ἐχο-
 ρήγει, οἷς δὲ ἐδὲν ἑδῶ χροσθῶν, τῶν λό-
 γων παρῶν ἡρώδης, καὶ εἰς ἄγαν κεχαρισμέ-
 ῳ ἐτύγχανεν, δρυμίας τε παρῶν οἷς μὲν,

A Nam & Cyrinus Chalcedonenſis Epi-
 ſcopus, qui præ cæteris illi conviciatus
 fuerat, non multo ante, cum ad fortuitū
 pedis dolorem alterum ei crus à medicis
 exſectum fuiſſet, miſerabili exitu interi-
 erat. Sed & Arſacius, cum Eccleſiam
 Conſtantinopolitanam brevi temporis
 ſpatio adminiſtraſſet, ex hac luce migra-
 vit. Cujus ſucceſſionem cum multi eſ-
 ſent qui ambirent, quarto poſt obitum
 illius menſe ordinatus eſt Atticus, ex
 Presbytero Cleri Conſtantinopolitani,
 qui unus fuerat ex Joannis inſidiatoribus.
 Huic patria fuit Sebaſtia, urbs Armeniæ.
 Cæterum ab incunte ætate in monaſtica
 Philoſophia inſtitutus fuit à Monachis
 B Macedonianis, qui tunc temporis in hu-
 jus ſapientiæ ſtudio apud Sebaſtiam flo-
 rebant, ex ſchola Euthathii progreſſi,
 quem Episcopum ſimul & præſtantiffi-
 morum monachorum partem illic fuiſſe
 ſupra retulimus. Poſtea vero jam virilem
 ingreſſus ætatem, ad Catholicam Eccle-
 ſiam ſe tranſtulit. Porro cum eſſet naturâ
 magis quàm diſciplinâ prudens, in rebus
 agendis ſummæ fuit dexteritatis: & ad
 ſtruendas atque evitandas inſidias ſoler-
 tiſſimus. Moribus autem blandus fuit,
 ita ut plerique gratus eſſet. In concio-
 nibus vero Eccleſiaſticis mediocriſ, ad-
 eo ut ſermones illius, nec digni qui ex-
 ſcriberentur, nec proſus eruditionis
 expertes auditoribus viderentur. Nam
 cum ſtudioſus eſſet elegantiz, ſi quando
 tempus nactus fuerat, probatiſſimos
 quosq; veterum ſcriptores lectitabat, Et
 quoniam indoctus eſſe videbatur; cum
 de illis diſſereret, ipſos etiam doctos ple-
 rumque latuit. Porro erga ſuæ opinionis
 homines gnævus atque induſtrius fuiſſe
 dicitur: iis vero qui diverſam ſectam ſe-
 quebantur terribilis. Ita ut quoties vo-
 lebat, metum illis incuteret: rurtus vero
 mutatus, mitis in eos appareret. Atque
 hunc quidem ejuſmodi fuiſſe dicunt ii,
 qui illum probe norant. Joannes vero
 etiam in exilio degens, magis inclacuit.
 Nam cum pecuniis abundaret, quas
 cum alii multi adferebant, tum Olym-
 pias diaconiffa ad eum mittebat, plu-
 rimos captivos ab Iſtaſis redemit, ac
 ſuis reſtituit. Multis etiam egentibus
 neceſſaria ſubminiſtrabat. Eos vero qui-
 bus pecuniis opus non erat, oratione
 ſibi conciliabat. Eratque admodum cha-
 rus tum Armeniis, apud quos degebat,
 Hhhhh ij

tum finitimis omnibus. Multi quotidie ad eum confluebant ex urbe Antiochia, & ex reliqua Syria, ac Cilicia.

καὶ τοῖς πλησιοχώροις· πλείοσι δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφοιτον ἀπὸ τῆς ἀσσυρίας, καὶ τῆς ἀλβανίας, καὶ κιλικίας.

CAPUT XXVIII.

Κεφ. κη'.

Quomodo Innocentius Episcopus Romanus impense studuerit, ut collecta Synodo Ioannem revocaret; & de legatis ab commissis ad inquirendum; & de morte Ioannis Chrysofomi.

Porro Innocentius Romanæ urbis Episcopus, cum sicut antea scripserat, impense studeret, ut Ioannes restitueretur; unâ cum Episcopis qui ex Oriente legati ad eum venerant, misit Episcopos quinque, & duas Ecclesiæ Romanæ Presbyteros, ad Honorium & Arcadium Augustos, qui Synodum, ejusque celebrandæ tempus ac locum postulerent. Verum hi qui apud Constantinopolim Joanni infensi erant, quasi in contumeliam Orientalis Imperii hæc acta essent, calumniari cœperunt. Atque hos quidem utpote qui externo Imperatori molesti fuissent, cum ignominia dimitti curarunt. Ipsum vero Joannem edicto Imperatoris longius transferri ad oppidum Pityuntem perfecerunt. Milites igitur confestim advenientes, edictum executioni mandarunt. Cæterum ajunt Joannem, cum à militibus abduceretur, in itinere diem obitus sui prævidisse, apparente ipsi Basilisco martyre in oppido Armeniæ Comanis. Quo in loco cum vires ei ad iter faciendum deficerent, capitis enim dolore laborabat; nec solis radios perferre possit, ex morbo interiit.

ὅτι διὰ σπουδῆς ἦν ἰννοκετίῳ τῷ ῥώμῃ, διὰ σπουδῆς τὸν ἰωάννην ἐπαγαγεῖν· καὶ πρὸς τὸν πεμφθέντων παρ' αὐτοῦ ἐπισκόπων καὶ πρὸς τῆς τελευταίας τῆς χρυσοστόμου ἰωάννου.

Ἰννοκέντιος ὁ ῥώμης ἐπίσκοπος· καὶ πρῶτον ἐγγράψαν, ἐπανελθεῖν αὐτὸν ἀποδάξων, σὺν τοῖς ἐκ τῆς ἐκκλησίας πρεσβυτέροις ἐπισκόποις, πέπομφεν ἐπισκόπους πέντε, καὶ πρεσβυτέρας δύο τῆς ῥωμαίων ἐκκλησίας πρὸς ὠνήριον καὶ ἀρκάδιον τὸν βασιλέα, σὺν ὁδοῦ αἰτήσασθαι, καὶ καιρὸν ταύτης ἕσπον· οἱ δὲ ἐπὶ κωνσταντινουπόλεως ἀπεχθάνοντο ἰωάννην, ὡς ἐπὶ ὑβρεῖ τῆς ἐκκλησίας βασιλείας τῶν ἡγεμονῶν, διαβολῶν καὶ σκιδάσαν· καὶ τὸς μὴν ὡς ὑπεροχὴν ἀρχῆς ἐνοχλήσασθαι, ἀτίμως ἐκπεμθεῖν παρεσκιδάσαν· αὐτὸν δὲ ἰωάννην ὑπεροχὴν βασιλείας πορρωτέρω μεθ' ἑαυτῶν εἰς πίνυντα καλῶρθεσαν ἐν ἄρχῃ τῶν γεγονότων στρατιῶται, πᾶσι ἐπέβλεψεν· φασὶ δὲ αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀγόμενον, καθ' ὅσον ἔπειθε τὴν ἡμέραν ἐν ἡ τελευταίᾳ ἡμέρᾳ, ἐπιφανέως αὐτὸν βασιλίσκει τὸ μάξιμος ἐν κωμανοῖς τῆς ἀρμενίας· ἐντα δὲ μηκετι πρὸς τὴν ὁδὸν ἀνελθὼν, ἤλθη γὰρ τὴν κεφαλῶν, καὶ τὴν ἀκρίνα τὴν πρὸς φέρων εἰς οἶος τῶν ἀνθρώπων τὸν βίον μετ' ἡλλάξεν.